

[Poul Hansen (Grenå).]

besøgt de frivillige 8. og 9. klasser, kommer ind i ungdomsskolen, og dette kan ikke løses gennem frivillig aftenskoleundervisning.

Den højtærede undervisningsminister foreslår, at den eksisterende ungdomsskole med sin blanding af almindelig og erhvervsbetonet undervisning skal fortsætte med at bestå, men foreslår desuden to nye typer, en erhvervspræget, branchebetonet skole, som både skal kunne optage elever, der kommer lige fra folkeskolens 7. klasse, og elever, der har gennemgået 8. og 9. klasse, eller som tidligere har besøgt den almindelige ungdomsskole.

Det er utvivlsomt her, den nye fane hejses, og der kan her være tale om at drage en parallel til den erhvervsprægede undervisning, som gives de unge, der fortsætter skolegangen i gymnasierne eller kommer i lære. I denne skoletype ligger efter min mening fremtiden gemt for den endnu helt ufaglærte ungdom. Forhåbentlig kan den gradvis udbygges, så at den tåler virkelig sammenligning med anden erhvervspræget ungdomsuddannelse.

Endelig foreslås det at oprette en 2-årig ungdomsskole for de 14—18-årige med mindst 480 undervisningstimer årlig.

Denne skole er beregnet for unge, der af en eller anden grund ikke har gennemgået 8. og 9. klasse, og må altså siges at være en skole af midlertidig karakter, for så vidt som man må regne med, at vi får obligatoriske 8. og 9. klasser senere hen; under de givne forhold er det utvivlsomt nødvendigt.

Det kan ikke nægtes, at den højtærede undervisningsminister har gjort sig stor umage for at skaffe de unge så mange og så varierede klasser som muligt for at få gang i uddannelsen. Måske kan der være nogen grund til at nære frygt for, at både forældre og de unge selv vil finde det svært at finde rede i den række af alternativer, de kommer ud for, men en god vejledning kan dog sikkert råde bod på dette. Der er grund til at sige den højtærede undervisningsminister en varm tak for disse bestræbelser og udtale håbet om, at netop den store rigdom af muligheder vil løse spørgsmålet om at sikre alle unge den uddannelse, deres placering i et moderne arbejdsliv kræver.

Om forslag til lov om ændring i lov om

ungdomsundervisning m. v., fremsat af medlemmer af venstre og det konservative folkeparti, vil jeg sige, at det må forekomme betænkeligt at bryde et gammelt princip om, at undervisningen er gratis, således at alle derved stilles absolut lige. Det er jo i det hele taget yderst forskelligt, hvad samfundet ofrer på sine forskellige borgers uddannelse. Det kunne måske i denne forbindelse være rimeligt at spørge den højtærede undervisningsminister, hvad det egentlig koster samfundet at uddanne f. eks. en sagfører eller en ingeniør. Svaret må formentlig blive noget i retning af, at de 4 mill. kr., man mener at kunne spare ved indførelse af de famøse 50 øre, der vil berøre 350 000 elever i aftenskolen, svarer til, hvad det koster samfundet at give 50 eller måske 100 mennesker en højere uddannelse. Også på den højere uddannelses område finder mit parti det rimeligt at stille mod gratis undervisning netop for at fjerne undervisningsprivilegierne og stille alle samfundets borgere lige i muligheder.

Ninn-Hansen: Der er jo allerede på dette tidspunkt af debatten sagt så mange og meget rigtige bemærkninger om værdien af den undervisning, der foregår i de forskellige skoleformer på grundlag af denne lovgivning. Jeg synes, det er fuldstændig rigtigt at hævde værdien, heraf. Jeg kan navnlig henvise til de bemærkninger, der blev fremsat herom af det ærede medlem hr. Justesen både om det af den højtærede undervisningsminister fremsatte forslag og om det af medlemmer af venstre og det konservative folkeparti fremsatte forslag. Det er jo heldigvis således, at man fra alle sider lægger overordentlig vægt på at give både de helt unge og de noget ældre adgang til at gennemføre en undervisning i deres fritid, og derfor lægger vi også megen vægt på at få en god lovgivning her.

Det samme var jo tilfældet i 1954, da vi fik den ny lov om ungdomsundervisningen. I de, jeg tror det var 25-30 udvalgs-møder, vi holdt dengang, bestræbte vi os fra alle sider for at nå et godt resultat, og det lykkedes os da også at nå et resultat, som alle kunne enes om med undtagelse af retsforbundet, som vi vel har et vist håb om at få med denne gang til en lovgivning. Det må vi nu drøfte i udvalget, men i